Чи в порі нічній вони туди надійдуть,
Де він спочиває, сам,
Смертю твердо скутий (так безумні мислять),
Хто тебе любив, кого ти так любила,-
З співчуттям?

Люблячого, люблячи, вони не знали!
Що я мав на світі цім
Між блідих, лінивих, боязких робити?
Я казав пусте, безцільне, безпорадне,
Бувши ким?

Тим, хто простував, не сумнівався, відав:
Зникнуть хмари кам'яні;
Хоч добро в ярмі, не буде зла; що впасти
Треба, щоб піднятись; що ява розбудить
Нас по сні.

Ні, в суєтах дня незримому подай ти
Схвальний і лункий салют!
Шли його вперед, кричи: "Цвіти, борися!
Поспішай і пробивайся — так, як завжди,
Так, як тут!"